

# להיות פושעים!

המקום הולכת עם שכן. הן מעדיפות לצאת בבידוד או בקבוצות, אל שפת הים, מאשר להיראות בחברת הבחורים שיצא להם שם רע בשכונה. לאחרים, אין מספיק כסף כדי להומיין נן לאיזה מקום. גם פה היה המועדון עוזר, יוצר מקום מפגש חברתי, בעל רמה ואווירה נאותה.

הם יודעים כי לא יהיה זה דבר קל להחזיר את המושגים של פעולות מאורגנות, מש מעת קבוצתית, התנדבות לתפקידים בלתי מלהיבים. אולם יודעים הם כי ביום קלף חזק מאוד: הם כבר התנסו בדרך האחרת, שרר העזובה וההפקרות. אם הם כבר מוכנים לה פוך את סדרי חייהם, להתחיל בדרך חדשה לגמרי, מובטחת כבר, למעשה, מחצית ההצלחה.

אנחנו יודעים בדיוק מה שאנחנו רוצים. אנחנו גם יודעים מי מסוגל לעשות לנו את הדבר ומי לא. ברור לנו שלא יהיה זה עניין קל, אבל אין ברירה אם זה לא יצא לפועל — אין כל תקווה לנוער של רמת-ישראל. אנחנו רוצים לעשות נסיון להפחית את מספר המועמדים לבתי-הסוהר ולמוסדות העבריינים של המדינה. אם זה לא דבר המצדיק עזרת המוסדות — אין אנו יודעים מה כן מצדיק אותה.

אומרים, "אנחנו גם שחורים, ולשחורים אין כיום עבודה."

מכיוון שקשה לשבת בבית, ליעניי אם מעור צבנת, יוצאים הבחורים לחפש התעסקות. ל צורך זה סיגלו להם מונחים חדשים משלהם, על-מנת שהוריהם לא יבינו, למשל, אם מי שהוא אומר לחברו להביא אתו את הסינדר ולאסוף מגיץ לתפילת ערבית — הכוונה היא שישחק אתו קלפים ויאסוף עוד שני בחורים למישחק פוקר בערב.

במקום זה, הם אומרים, "היינו יכולים להתכנס לעבודה קבוצתית או לשיחה רצינית במועדון. כל הבחורים בני אותו גיל יכלו לקבל הסברות מקצועיות על עניינים שיניים — כמו למשל על בעיות המין." במקום זה, הם יושבים ברחובות ומספרים בפרטי-פרטים את נסיונותיהם עם בחורות. כמוכך שהילדים הקטנים של השכונה נדחקים מסביב ובגיל שלדני שכונות אחרות עוד לא שמעו על הדבורים והציפורים יודעים התינוקות של רמת-ישראל את כל עובדות החיים — בצורתן החיה והמפורטת ביותר.

## יודעים בדיוק

המצב הפנימי בשכונה אינו בסדר, גם מ בחינה אחרת, חשובה מאד: הבחורות מת בודדות כמעט לחלוטין, קשה למצוא בת

ארגן במסגרת הפעולות של הגדנ"ע. הם עשו זאת בהתלהבות עצומה. הפעולות הצבאיות למחצה, שהתנהלו פעם או פעמיים לשבוע, ריחקו את כל התעניינותם: מסעות, ספורט שימושי, ג'ירג'יטסו, מיטווחים.

אולם יום אחד, הדלה המכונית הצבאית להופיע בשכונה, פעולות הגדנ"ע בקרב בני רמת-ישראל נפסקו. אחר-כך נודע להם כי המ דריך שטיפל בהם השתחרר ולא היה מישהו אחר שימשיך אתם.

באסיפה כללית, שנערכה בהצלבות הראי שית של השכונה, תחת פגס הרחוב, החליטו כל הצעירים כי יש לשמור על האירגון, גם אם אין מוסד המוכן לקחת. את הדבר על עצמו. הם בחרו בכמה אחראים, ארגנו קבוצת כדורגל, קנו חולצות ונעללי-ספורט.

אשך כנה חודשים הלך הכל למישרין. קבוצת הכדורגל נחלה נצחונות רבים. אר לם חבריה. לא היו רגילים למשמעת קבוצתית, החלו לריב ביניהם. הקבוצה התפרקה. החולי צות הצבועניות הפכו חולצות עבודה.

## בית-כנסת לפיקר

כיום, קשה המצב בשכונה מאשר היה אי פעם, חוסר העבודה פגע בתושבים, בעיקר בצעירים שביניהם. "מלבד כל הצרות," הם



אחרון משולם, חניך מוסד סגור לנוער לשעבר, הוא בין הראשונים הדורשים עתה שיקמו מועדון לבני השכונה, לשעות הפנאי.

ראשונה, עומד בניין גדול, בעל שתי קומות, מכוסה גג רעפים; לצדו עומד בניין שני, ארוך ונמוך. באמצע משתרע מיגרש מישח קימ, אשר בשני קצותיו תקועים עמודים של כדורסל. בבניין זה שכן פעם המוסד לנוער הרטוב, שהועבר לשם עם פרוץ המלחמה. עתה הועברו חניכיו לבניינים חדשים, בקרבת הדבר. המוסד ה'שן עומד ריק.

עיריית תל אביב, בעלת המקום, הקימה סביבו רשת גבוהה. שעריה ננעלו. רק משך שעות אחדות ליום הוא בשימוש כמה קברי צות של צעירים, במסגרת עבודות העיריה. בני המקום התענינו בבניינים הריקים.

הם פנו לכמה מוסדות שירשו להם להשתמש במקום בשביל מועדונם. הם שיכנעו את אברהם (שוגר) לוי, המתאגרף, לתת להם שיעורים באיגרוף; אחד מבני המקום יזע לפרוט על כמה כללי-נגינה. הוא הבטיח להם דריכם בנגינה; אחר ידוע כרקדן טוב, יתן להם שיעורים בריקודים. אולם לא נמצאה, עדיין, כל אפשרות לניצול ההצעות לעזרה. המיכשול העיקרי: אין בארץ מוסד המטי פל בבחורים מעל לגיל 18.

## למי יש דם?

לבחורים היה קשה לתפוס את ההגיון ש בעניין. הנה, הממשלה והעירייה מתחבטות בעיית העבריינות בקרב הנוער, מוציאות כספים וכוחות למנוע את השפעת העולם החרם זון על צעירים — וכשבים אותם צעירים ומציעים לעשות משהו בכיוון הזה בעצמם, אומרים להם שהם כבר מבוגרים מדי.

"ייתכן כי מעל לגיל 18 מותר לנו להיות פושעים," הם אומרים בהתמרמרות, "אבל אי נחנו לא רוצים להיות פושעים!"

במצב הקיים, קשה להם ללחום נגד הו רם. לא פעם מגיעה מכונית לשכונה, ממנה ירד מישהו ששאל אם ישנם בחורים עם דם, שיודעים להרביץ. "מישהו אמר לי שכאן יש בחורים חזקים," אמר להם, "אקח אותם אתי, נלך לשתות ולעשות שמחה. אחר כך נלך לב מור חשכון ישן עם איזה פרצוף שצריך לל מוד לקח." תמורת השירות הציע האיש כמה לירות לזוג ימים.

לפעמים מוכנים אותם צעירים להרביץ מ כות בלי תשלום. אחרי הצגת הקולנוע, מוצאיים שבת, הם נטיילים ברחובות, מתופ פים על פחים ריקים, מפריעים לשבים ולעי ברים. "אילו היה למ מועדון ספורט להוציא את המרץ, יתכן שהיינו מסתפקים בתחרויות בוקס אמיתיות," הם מודים.

## נצחונות בכדורגל

הם מדברים מתוך נסיון: לפני כשנה, בע רך, הופיעה במקום מכונית צבאית וחילי תימני, יליד שכונת התקווה, הציע להם להת



שיא האומנה. — בערב שבת, כשהכל סגור ואין מה לעשות, מתאספים הבחורים במרכז השכונה. מישהו מנגן על מפותחית-פה והחברה רוקדים. הבחורות אינן מתערבות בבילויים אלה. מימי (שמאל) הוא איש הבידור המוכר של השכונה. הלבוש הסטגוני, נוסח אמריקה, הוא שיא האופנה המקומית. הדוגמאות באות מצרטי הגננטסטים מהמערב הפרוע שבני השכונה מרבים לראות בבתי הקולנוע השיונים.